

А на покрива на малката хижа въ доста голѣмо гнѣздо отъ сплетени клечки, удобно покрито съ суха трѣва, вѣдѣха своята челядь два щъркела.

*

Позатоплила бѣше баба Марта. Върбити току що бѣха почнали да се раззеленѣватъ. А тамъ подъ кривата върба старцитѣ пилѣяха своята тжга и посрѣщаха новата пролѣтъ.

Край тѣхъ довѣрчиво се разхождаше дългокракъ щъркелъ, нагазваше въ рѣката, затракуваше съ човката си и каточели тжжно поглеждаше къмъ далечинитѣ. Лѣвото му крило се привеждаше надолу. Личеше по всичко, че то е прѣчупено. Лека — полека се забѣлѣзаха цѣли ята щъркели, които въ стройни редове се вияха. Щъркелътъ почука съ човката си и потрепна съ крилѣ.

— Връщатъ се, нали? — запита дѣдо Стойко. — Ехъ, чака! . . . Ето, животно е, отъ нищо, казватъ, не разбира, а то. . .

Баба Стойковица загледа къмъ летящитѣ ята и съ болка прошепна:

— Дано дочака горката птица другаря си.

Но щъркелитѣ завиха по другъ пжтъ. Слѣдъ малко се зададоха нови ята. Ето тѣ летятъ право къмъ тѣхъ. Единъ щъркелъ се отдѣли отъ ятата и съ силенъ устрѣлъ се спусна къмъ покрива на дѣдо Стойковата хижа. Обходи покрива, загледа се, затрака и се спусна леко къмъ брѣга. Погледитѣ на двата щъркели се срѣщнаха. Болниятъ щъркелъ несигурно литна къмъ новия гостъ. Една мила картина се прѣдстави прѣдъ очитѣ на старцитѣ. Тѣ гледаха какъ се вияха въ въздуха двата щъркела, които ту се приближаваха, ту отдалечаваха, докато болниятъ щъркъ литна и кацна на покрива на хижата при старото гнѣздо. Слѣдъ него кацна и новиятъ гостенинъ.

Прибраха се и дѣдо Стойкови. Но каточели новиятъ гостъ разбуди мжката на болнитѣ души.

— Върнаха се. . . И щъркелитѣ вече се завърнаха. Само тѣ нѣма, нѣма да се върнатъ, — мислѣше си старецътъ и погледна своята печална другарка, която каточели прочете мислитѣ му и въздѣхна.